Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Metastasio, Pietro.; [Oversat af Rasmus Soelberg] ; [Musikken af Jos. Sarti].
Titel | Title:	Alessandro nell' Indie : dramma per musica con un combattimento teatrale all' opera appartenente ... da rappresentarsi sul Regio Teatro Danese l'autunno dell'anno 1761 = Alexander i Indien : Et musicalsk Skue-Spil,...
Alternativ titel | Alternative title:	Alexander i Indien.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Lars Nielsen Svare, 1761
Fysiske størrelse | Physical extent:	103 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

P. METASTASIO

ALEXANDER
I INDIEN
1761

56-368

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02299 X

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

ALESSANDRO
NELL' INDIE.
Dramma per Musica,
con un Combattimento Teatrale
all' Opera appartenente,
d'Invenzione e direzzione del Sigr. *Antonio Como*, Mastro
di ballo alla Corte di S. M. Il Rè di Danimarca &c.
Da rappresentarsi
sul
Regio Teatro Danese,
L'autunno dell' Anno 1761.

Alexander
i Indien.
Et musicalsk Skue-Spil,
med et Theatralsk Feltslag
Opera tilhørende,
af Kongelig Hof-Danse-Mester Hr. Antonio Como, hans
Opfindelse og Direction.
til at opføres
paa
den Kongelige Danske Skueplads,
i Efterhøsten af Aaret 1761.

Kiøbenhavn.
Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

La nota generosità usata da Alessandro il grande verso Poro Rè di una parte dell' Indie, a cui più volte vinto, rese i regni, e la libertà, è l'azione principale del Dramma: alla quale servono d'Episodj, e il costante amore di Cleofide Regina d'altra parte dell' Indie per il geloso suo Poro, e la destrezza con cui procurò ella d'approffitarsi dell'inclinazione d'Alessandro, a vantaggio dell amante e di se stessa.

Comincia la rappresentazione dalla seconda disfatta di Poro.

La Scena è su le sponde dell'Idaspe; in una delle quali è il campo di Alessandro, e nell' altra la reggia di Cleofide.

DET STORE KONGELIGE BIBLIOTHEK

Inter-

Indhold.

Den bekiendte Ædelmodighed, som Alexander den Store har viist imod Porus, Konge til en Deel af Indien, hvilken han adskillige Gange overvandt, og gav tilbage baade Rigerne og Friheden, er den fornemmeste Handling i dette Skuespil: Hvilken tiener til Ziirat, baade Cleofidis, Dronning i den anden Deel af Indien, hendes bestandige Kierlighed til sin mistænkelige Porus, og den Færdighed, med hvilken hun befliitede sig paa at betiene sig af Alexanders Tilbøyelighed, til hendes Liebhabers og hendes egen Fordeel.

Forestillingen begynder fra det andet Porii Nederlag.

Skuepladsen er ved Strandbrederne af Floden Hydaspes; paa den eene Side er Alexanders Leyr, og paa den anden Cleofidis Slot.

Interlocutori:

Aleſſandro.
Il Signor Giuſeppe Secchioni.

Poro, Rè di una parte dell' Indie, amante di Cleofide.
Il Signor Domenico Scogli.

Cleofide, Regina d'un altra parte dell' Indie, amante di Poro.
La Signora Marianna Galeotti.

Eriſſena, Sorella di Poro.
La Signora Vittoria Galeotti.

Gandarte, Generale dell' armi di Poro, amante di Eriſſena.
Il Signor Antonio Boſcoli.

Timagene, confidente d'Aleſſandro, e nemico occulto del medeſimo.
Il Signor Giano Muſted.

La Poeſia è del celebre Sigr. *Abbate Pietro Metaſtaſio*, Poëta Ceſareo.

La Muſica è tutta nuova compoſta dal Sigr. *Giuſeppe Sarti*, Maſtro di Capella di S. M. Il Rè di Danimarca, Norveggia &c. &c.

I Balli ſono d'invenzione e direzzione del Sigr. *Antonio Como*, Maeſtro di ballo alla Corte di S. M. Il Rè di Danimarca &c.

Le nuove decorazioni ſono d'invenzione del Sigr. *Pietro Cramer*.

Il Veſtiario è del Sigr. *Giuſeppe Mazzioli*.

Atto

Syngende Personer:

Alexander.
Monsr. Joseph Secchioni.

Porus, Konge i en Deel af Indien, forelsket i Cleofides.
Monsr. Dominicus Scogli.

Cleofides, Dronning til en anden Deel af Indien forelsket i Porus.
Madsell. Marianna Galeotti.

Erissena, Søster til Porus.
Madsell. Victoria Galeotti.

Candartes, Feltherre over Pori Krigs-Hær, forelsket i Erissena.
Monsr. Antonius Boscoli.

Timagenes, Alexanders Fortrolige, og hemmelig Fiende.
Monsr. Jens Musted.

Poesien er af den bersømmelige Hr. Abbed Peter Metastasio, Keyserlig Poet.

Musikken er gandske nye componeret af Hr. Joseph Sarti Capelmester hos Hans Majestet Kongen af Danmark, Norge, ꝛc. ꝛc.

Dansene ere af Hr. Antonio Como, Kongelig Hof-Dansemester, hans Opfindelse og Direction.

De nye Decorationer ere af Hr. Peter Cramer.

Klædedragterne ere af Hr. Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena Prima.

Campo di battaglia su le rive dell' Idaspe. Tende, carri rovesciati, soldati dispersi, armi, insegne, ed altri avanzi dell' esercito di Poro disfatto da Alessandro.

Terminata la Sinfonia s'ode strepito d'armi, e d'istromenti militari; nell' alzar della tenda veggonsi soldati che fuggono.

Poro con spada nuda, indi Gandarte.

Por. Fermatevi, codardi. Ah con la fuga
Mal si compra una vita. A chi ragiono?
Non hà legge il timor. La mia sventura
I più forti avvilisce. E' dunque in cielo
Sì temuto Alessandro,
Che a suo favor può fare ingiusti i Numi?
Ah si mora, e si scemi

Della

Første Act.

Første Scene.

En Valplads ved Strandbredden af Floden Hydaspes. Telter, omveltede Vogne, adspredte Soldater, Vaaben, Fahner, og andre Levninger af Pori Krigshær, som Alexander har ødelagt.

Efter Sympfonien, høres en Allarm af Vaaben og Krigs-Instrumenter; Ved Skuepladsens Aabning sees Soldater som flygter.

Porus med blottet Kaarde, derefter Candartes.

Por. Staae, I Feige og Forsagte. Ak Livet kiøbes skammelig ved Flugten. Med hvem taler jeg? Frygten har ingen Lov. Min Uheld gior de Allerkiekkeste kleinmodige. Er da Alexander saa frygtet i Himmelen, at endog Guderne for hans Skyld kan blive uretfærdige? Ak man maae døe og for-

Della ſpoglia più grande
Il trionfo a coſtui - - - Ma la mia ſpoſa
Laſcio in preda al rival? No: ſi contraſti
(ripone la ſpada nel fodero.)
L'acquiſto di quel core
Sino all' ultimo dì.

Gan. Prendi Signore:
(Frettoloſo e porgendo il proprio Elmo a Poro.)
Prendi, e il real tuo ſerto
Sollecito mi porgi. Oh Dio, s'avanza
La ſchiera oſtil! Deh non tardar: s'inganni
Il nemico così.

Por. Mà il tuo periglio?

Gan. E' periglio privato. In me non perde
L'India il ſuo difenſor. Porgi: t'affretta;
Non abbiam che un iſtante.

Por. Ecco, o mio fido
(ſi leva il proprio cimiero, e lo pone ſul capo a Gandarte.)
Sul tuo crine il mio ſerto. Ah ſia preſagio
Di grandezze future.

Gan. E vengano con lui le tue ſventure.
(Parte.)

Scena

mindske Seyervindingen over det største Bytte for hiin = = Men min Gemalinde efterlader jeg til Rov for min Medbeyler? Ney man maae stride

(han stikker Kaarden i Skeden.)

for Erobringen af dette Hierte, indtil den sidste Time.

Cand. Tag Konge:

(med Hast rekkende sin egen Hielm til Porus.)

Tag og giv mig hastig dit Kongelige Smykke. Ak Himmel, den fiendtlige Hær nærmer sig! Ak tov ikke: Man fixere Fienden saaledes.

Por. Men din Fare?

Cand. Jeg er en Underdan. I mig mister ikke Indien sin Forsvarer. Rek mig: Skynd dig, vi har kuns et Øyeblik.

Por. See der har du troe Undersaat

(han tager sin egen Hielm af, og sætter den paa Hovedet af Candartes.)

Min Krone paa dit Hoved. Ak lad den være en Spaadom paa tilkommende Høyheder.

Cand. Og gid dine Ulykker maae følge samme.

(gaaer bort.)

Scena II.

Poro, poi Timagine con spada nuda, e seguito de' Greci, indi Alessandro.

Por. In vano, empia fortuna
Il mio coraggio indebolir tu credi.
(in atto di partire.)

Timag. Guerrier, t' arresta e cedi
Quell' inutile acciaro: è più sicuro
Col vincitor pietoso inerme il vinto.

Por. Pria di vincermi, oh quanto
E di periglio, e di sudor ti resta!

Tim. Su Macedoni, a forza
L'audace si disarmi.

Por. Ah stelle ingrate!
(volendosi difendere gli cade la spada.)
Il ferro m'abbandona.

Alef. Olà fermate.
Abbastanza fin' ora
Versò d'Indico sangue il greco acciaro.

Tim. Fia legge il tuo voler.
(parte.)

Por. (Questi è il Rivale.)

Alef. Guerrier, dimmi chi sei?

Por. Nacqui sul Gange:
Vissi fra l'armi: Asbite hò nome: ancora
Non sò che sia timor: più della vita

Amar

Anden Scene.

Porus, siden Timagenes med blot Kaarde og Følgeskab af Græker, derefter Alexander.

Por. Forgieves troer du meeneedige Lykke at svække mit Mod.

(i det han vil gaae bort.)

Timag. Holdt inde, Krigsmand, og lad dette unyttige Sverd fare: Det er langt trygere for en Overvunden, at være ubevæbnet hos en medlidende Overvinder.

Por. Ak hvor megen Fare og Møye er for dig tilbage at overvinde mig!

Timag. I Macedonier! op og gior denne Forvovne værgelos med Magt.

Por. Ak I ugunstige Stierner!

(i det han vil forsvare sig, falder Kaarden ham af Haanden.)

Mine Vaaben forlader mig.

Alex. Holla, holdt inde. Det grædske Sværd har hidindtil noksom udøst af Indianſk Blod.

Timag. Din Villie maae være en Lov.

(han gaaer bort.)

Por. (Denne er min Medbeyler.)

Alex. Krigsmand, siig mig, hvem er du?

Por. Jeg er fød ved Ganges-Floden: Jeg er opfød ved Krigen: Asbithes er mit Navn: Jeg veed ikke hvad det er at frygte: Det er min gamle

Vane

Amar la gloria è mio costume antico:
Son di Poro seguace, e tuo nemico.

Alef. Valoroso guerriero, al tuo Signore
Libero torna, e digli,
Che sol vinto si chiami
Dalla sorte, o da me: L'antica pace
Poi torni a' regni sui;
Altra ragion non mi riserbo in lui.

Por. Vinto si chiami? E ambasciador mi vuoi
Di simili proposte?
Poco opportuno ambasciador sceglisti.

Alef. Ma degno assai. Si lasci
Libero il varco al prigionier: ma inerme
Partir non dee: questa ch'io cingo accetta.
(si toglie dal fianco la spada, per darla a Poro.)
Di Dario illustre spoglia,
Che la man d'Alessandro a te presenta:
E lei trattando il donator rammenta.

Por. Vedrai con tuo periglio
Di questa spada il lampo,
Come baleni in campo
Su 'l ciglio al donator.
(prende la spada d'Alessandro, al quale una Comparsa ne presenta subito un' altra.)

Cono-

Vane at elske Æren mere end Livet: Jeg er en Tilhænger af Porus, og din Fiende.

Alex. Tapre Krigsmand, vend i Frihed om til din Konge, og siig ham, at han alleneste erkiender sig overvunden af Skiebnen, eller af mig: Siden skal den forrige Fred vende til hans Rige igien; Jeg forbeholder mig ellers ingen anden Betingelse hos ham.

Por. Skal han kalde sig overvunden? Og du vil have mig til Gesandt i slige Fordrag? Du har udvalgt en uskikket Gesandt.

Alex. Men en heel værdig. Man lade den Fangne en fri Afreyse: Men han bør ikke gaae ubevæbnet bort: Tag dette herlige Darii Bytte

(han tager Kaarden fra Siden for at give den til Porus.)

som jeg er omgiordet med, og som Alexanders Haand tilbyder dig: Og ved at bruge den erindre dig Giveren.

Por. Du skal med din Fare see, denne Kaardes Blink, som Lynild i Marken for Giverens Øyne.

(han tager Kaarden af Alexander, hvilken en Page strax præsenterer en anden.)

Du

Conoscerai chi sono;
Ti pentirai del dono,
Ma sarà tardi allor.

(parte.)

Scena III.

Alessandro, poi Timagene con Erissena incatenata, due Indiani, e seguito.

Timag. Questa, che ad Alessandro
Prigioniera donzella offre la sorte,
Germana è a Poro.
Eris. (Oh Dei!
D'Erissena che fia!)
Ales. Chi di quei lacci
L'innocente aggravò?
Timag. Questi, di Poro
Sudditi per natura,
Per genio a te. Fu lor disegno offrirti
Un mezzo alla vittoria.
Ales. Indegni! Il ciglio
Rasciuga, o Principessa. Ad Alessandro
Persuade rispetto il tuo sembiante.
Eris. (Che dolce favellar!)
Timag. (Son quasi amante.)
Ales. Agli empj, o Timagene,
Si raddoppino i lacci,

Che

Du skal kiende hvo jeg er; Det skal fortryde dig for Haven, men da skal det være for silsig.

(han gaaer bort.)

Tredie Scene.

Alexander, siden Timagenes med Erissena fængslet, to Indianere, og Følgeskab.

Timag. Denne fangne Prinsesse, som Skiebnen tilbyder Alexander, er en Søster til Porus.

Eriss. (Ak Himmel! Hvor vil det gaae med Erissena!)

Alex. Hvo har belagt den Uskyldige med disse Baand?

Timag. Disse som ved Naturen ere Undersaattere af Porus, ved Tilbøyelighed af dig. Det var deres Hensigt at tilbyde dig et Middel til Seyervindingen.

Alex. Uværdige! Aftør o Prinsesse dit forgrædte Ansigt. Din Gestalt bevæger Alexander til Ærbødighed.

Eriss. (Hvilken sød Tale!)

Timag. (Jeg er næsten forliebt.)

Alex. Man fordoble, o Timagenes, Lænkerne, som aftages hende, paa disse Ugudelige. Disse Meen-

Che si tolgono a lei. Tornino a Poro
Gl'infidi, ed Erissena:
Questa alla libertà, quegli alla pena.

(due comparse sciolgono Erissena, ed incatenano gl'Indiani.)

Eris. Generosa pietà.

Timag. Signor perdona:
Se Alessandro fos'io, direi che molto
Giova, se resta in servitù costei.

Ales. S'io fossi Timagene, anche il direi.

Vil trofeo d'un alma imbelle
E' quel ciglio allor che piange:
Io non venni insino al Gange
Le Donzelle a debellar.

Hò rossor di quegli allori,
Che non han fra' miei sudori
Cominciato a germogliar.

(parte.)

Scena IV.

Erissena e Timagene.

Timag. (O rimprovero acerbo,
Che irrita l'odio mio!)

Eris. Questo è Alessandro?

Timag. E' questo.

Eris.

Meeneedige saa vel som Eriſſena vende igien til Porus: Denne til Frihed, hiine til Straf.

(tvende af Vagten løser Eriſſena, og fængsler Indianerne.)

Eriſſ. Ædelmodige Medlidenhed.

Timag. Forlad, o Konge! Dersom jeg var Alexander vilde jeg sige, at det laae meget Magt paa, at hun forblev i Fangenskab.

Alex. Dersom jeg var Timagenes, vilde jeg sige det samme.

Et forgrædt Ansigt er et nedrigt Seyervindings-Tegn for en feig Siel: Jeg er ikke kommen indtil Ganges-Floden for at bekrige Fruentimmerne.

Jeg skammer mig ved slige Laurbærkrandse, som ved mit Sveed og Blod ikke har begyndt at grønnes.

(gaaer bort.)

Fierde Scene.

Eriſſena og Timagenes.

Timag. (Ak bittre Bebreydelse, som ophidser min Vrede!)

Eriſſ. Er denne Alexander?

Timag. Det er ham.

Erif. Jo mi credea,
Che aveſſero i nemici
Più rigido l'aſpetto,
Più fiero il cor. Ma ſono
Tutti i Greci così?

Timag. (Semplice!) Appunto.

Erif. Quanto invidio la ſorte
Delle Greche Donzelle! Almen fra loro
Foſſi nata ancor io.

Timag. Che aver potreſti
Di più vago, naſcendo in altr'arena?

Erif. Avrebbe un Aleſſandro anche Eriſſena.

Timag. Fra gli amoroſi affanni
Dunque per lui tu vivi.

Erif. Jo!

Timag. Sì.

Erif. T'inganni.
Chi vive amante, ſai che delira,
Speſſo ſi lagna, ſempre ſoſpira,
Ne d'altro parla, che di morir.
Jo non mi affanno, non mi querelo,
Giammai tiranno non chiamo il cielo.

Dunque

Eriss. Jeg indbildte mig at Fienderne havde et langt grummere Aasyn, et langt haardere Hierte. Men ere alle Græker saaledes?

Timag. (Den eenfoldige!) Ja vist.

Eriss. Hvor høyt misunder jeg ikke de Grædske Fruentimmer deres Lykke! Var jeg dog ogsaa i det ringeste fød blandt dem.

Timag. Hvad kunde du vel have erholdet mere smukt, dersom du var bleven fød andensteds?

Eriss. Da skulle en Alexander ogsaa eye Erissena.

Timag. Saa lever du da for ham i forliebte Bekymringer.

Eriss. Jeg!

Timag. Ja.

Eriss. Du bedrager dig.

Du veed at den som er forliebt, er fra sig selv, den beklager sig ofte, den sukker altid, og taler ikke om andet end Døden.

Jeg bekymrer mig ikke, jeg beklager mig ikke, jeg kalder aldrig Himlen ubarmhiertig. Saa er da mit Hierte enten ikke plaget af Kier-

Dunque il mio core d'amor non pena,
O pur l'amore non è martir.

(parte con i due prigionieri Indiani, accompagnata dal seguito di Timagene.)

Scena V.

Timagene.

Mà qual sorte è la mia? Nacque Alessandro
Per offendermi sempre. Eh l'odio mio
S'appaghi al fin. Con Poro alla vendetta
Qualche via troverò: che 'l vendicarsi
D'un ingiusto potere,
Persuade natura anche alle fiere.

O su gli estivi ardori
Placida al sol riposa,
O stà fra l'erbe, e i fiori
La pigra serpe ascosa,
Se non la preme il piede
Di ninfa, o di pastor.
Mà se calcar si sente,
A vendicarsi aspira;
E su l'acuto dente
Il suo veleno e l'ira
Tutta raccoglie allor.

(parte.)

Scena

lighed, eller og er Kierlighed heller ingen Pine.

(gaaer bort med de tvende fangne Indianer, geleydet af Timagenes Følgeskab.)

Femte Scene.

Timagenes.

Men hvilken haard Skiebne har ikke jeg? Alexander er da fød for at forlorne mig altid. Ey min Had maae omsider tilfredsstilles. Jeg skal vel finde en Vey med Porus til Hevn; Thi Naturen driver endogsaa Dyrene til at hevne sig over en ubillig Magt.

Den lade Slange ligger enten stille om Sommeren i Solen, eller og skiult blandt Græs og Blomster, dersom en Nymfe eller Hyrde ikke træder den med Foden.

Men dersom den finder til at blive traadet, tragter den efter at hevne sig; og samler da sin Forgift og Vrede paa den hvadse Tand.

(gaaer bort.)

Scena VI.

Recinto di palme, e cipressi con picciolo tempio nel mezzo, dedicato a Bacco nella reggia di Cleofide.

Cleofide con seguito, indi Poro.

Cleof. Perfidi! Qual riparo,
(alle Comparse.)
Qual rimedio adoprar? Mancando ogni altro,
Dovevate morir. Tornate in campo,
Ricercate di Poro. Il vostro sangue,
Se tardo è alla difesa,
Se vile è alla vendetta,
Spargetelo dal seno
Alla grand' ombra in sacrificio almeno.
(partono le comparse.)
Oh Dei, mi fa spavento
Più di Poro il coraggio,
L'anima intollerante, e le gelose
Furie, che in sen si facilmente aduna,
Che 'l valor d'Alessandro, e la fortuna.

Por. (Ecco l'infida.) Jo vengo
(con ironia amara.)
Regina a te di fortunati eventi
Felice apportator

Cleof. Numi! Respiro,
(Rasserenandosi.)
Che rechi mai?

Por.

Siette Scene.

En indhegnet Plads med Palmer og Cypresser, med en liden Tempel i Midten, indviet Bacchus til Ære, paa Cleopatis Slot.

Cleopatis med Følgeskab, derefter Porus.

Cleop. Utroe! Hvad Hielp, hvad Middel er her at gribe til? Naar alting feylede, burde I at doe. Vend om igien til Valpladsen, leed efter Porus. Dersom eders Blod er for sildig til Forsvar, og for ringe til Hevn, udos det da af eders Bryst, i det mindste til Offer paa dette skyggefulde Sted.

(Soldaterne gaaer bort.)

Ak Himmel! Pori Kiekmodighed, hans utaalmodige Sind og mistænkelige Raserier, som han saa let foreener i sit Bryst, forskrækker mig mere end Alexanders Tapperhed og Lykke.

Por. (See der den Utroe.) Jeg kommer

(med en bitter Spodskhed.)

til dig, min Dronning, for at bringe et lykkeligt Budskab om Sagernes gode Udfald.

Cleop. Himmel! Jeg faaer til Live igien.

(opmuntrende sig.)

Hvad bringer du vel for Nyt?

Por. Per Aleſſandro alfine

(come ſopra.)

Si dichiarò la ſorte: eſulta. Avrai
Dell' Oriente oppreſſo

(Cleofide ſi turba.)

A momenti al tuo piè tutti i trofei.

Cleof. Così m'inſulti oh Dei! Dunque ſaranno
Eterne le dubiezze
Del geloſo tuo cor? Fidati o caro,
Fidati pur di me.

Por. Di te ſi fida
Anche Aleſſandro. E chi può dir qual ſia
L'ingannato di noi? Sò che altre volte
Coll' armi de' tuoi vezzi - - -

Cleof. Ingrato, ai poche prove
Della mia fedeltà? Non baſta il ſangue
De' miei Sudditi: il regno mio perduto
Per darti aita; e non mi credi!

Por. (Oh Dio!)

(commoſſo.)

Cleof. Tollerar più non poſſo
Così barbari oltraggi:

(in atto di partire diſperata.)

Por. Ah nò: t'arreſta.

Cleof. Che dir mi puoi?

Por. Jo ti prometto, o cara
Che mai più di tua fede
Dubitar non ſaprò.

Cleof.

Por. For Alexander omsider
(som tilsorn.)
har Skiebnen erklæret sig: Glæd dig. Du skal inden faae Øyeblik see alle det undertvungne Osterlands Seyervindings Tegn for dine Fødder.
(Cleosides forbauses.)

Cleof. Saaledes bespotter du mig, ak Himmel! Saa skal da dit mistænkelige Hierte bære en evig Tvivl? Forlad dig, o kiære! Forlad dig kun til mig.

Por. Alexander forlader sig ogsaa til dig. Og hvo kand sige hvem af os der er bedraget? Jeg veed at du paa andre Tider med dine Skionheders Vaaben * * *

Cleof. Utaknemmelige! Har du saa faae Prover paa min Troeskab? Er mine Undersaatters Blod ikke nok: Mit Rige som jeg har forloret, for at række dig Hielp; Og du troer mig ikke!

Por. (Ak Himmel!)
(bevæget.)

Cleof. Jeg kand ikke længere taale saa barbariske Forurettelser.
(i det hun vil gaae fortvivlet bort.)

Por. Ak ney: Bliv her.

Cleof. Hvad kand du sige mig?

Por. Jeg lover dig, o kiere! at jeg aldrig skal tvivle mere om din Troeskab.

Cleof. Non m'assicuro.
Giuralo
Por. A tutti nostri Dei lo giuro.
Se mai più sarò geloso,
Mi punisca il sacro Nume,
Che dell' India è domator.

Scena VII.

Erissena accompagnata da' Macedoni e detti.

Cleof. Erissena! Che veggo!
Por. Come! Tu nella reggia?
Eris. Un tradimento
Mi portò fra' nemici, e un atto illustre
Del vincitor pietoso a voi mi rende.
Cleof. Che ti disse Alessandro?
(Poro si turba.)
Parlò di me?
Por. (Ma questa
(si corregge.)
E' innocente richiesta.)
Eris. I detti suoi
Ridirti non saprei: sò che mi piacque:
Sò che dolce in quel volto
Fra lo sdegno guerrier sfavilla amore.
Por. Cleofide da te questo non chiede.
(con isdegno ad Erissena.)
Cleof.

Cleof. Jeg forsikrer mig ikke derpaa. Besværg det.
Por. Jeg sværger derpaa ved alle vores Guder.
Dersom jeg meere bliver mistænkelig,
da straffe mig den hellige Gud,
som er Indiens Beskytter.

Syvende Scene.

Erissena geleydet af Macedonier og de forrige.

Cleof. Erissena! Hvad seer jeg?
Por. Hvorledes! Du paa Slottet?
Eriss. Et Forræderie bragte mig i Fiendernes Hænder, og en ædelmodig Gierning, af den medlidende Seyerherre sender mig til eder igien.
Cleof. Hvad har Alexander sagt dig?
(Porus forbauses.)
Har han talt om mig?
Por. (Men dette
(han retter sig.)
er et uskyldigt Spørsmaal.)
Eriss. Hans Ord kand jeg ikke sige dig igien: Dette veed jeg, at han behagede mig: Jeg veed at en sød Kierlighed i hans Ansigt fremskinner under hans Krigs-Vrede.
Por. Cleofides forlanger ikke at vide dette af dig.
(med Vrede til Erissena.)

Cleof.

Cleof. Macedoni guerrieri,
Tornate al voſtro Rè, ditegli quanto
Anche fra noi la ſua virtù s'ammira:
Ditegli che al ſuo piede
Fra le falangi armate
Cleofide verrà.

Por. Come! Fermate. *(a Macedoni con impeto.)*
Tu ad Aleſſandro? *(a Cleofide, turbato.)*

Cleof. E che perciò? Non vedo
Ragion di meraviglia.

Por. In queſta guiſa *(come ſopra.)*
Il tuo decoro, il nome tuo s'oſcura.
L'India che mai dirà?

Cleof. Queſta è mia cura.
Partite. *(a Macedoni che partano.)*

Por. (Jo ſmanio.)

Cleof. Ah non vorrei che foſſe
Il tuo ſoverchio zelo
Quel ſolito timor, che t'avvelena.

Por. Lo tolga il Cielo. (Oh giuramento! Oh pena!)
(con tranquillità forzata.)

Cleof. Siegui a fidarti: in queſta guiſa impegni
A maggior fedeltà gli affetti miei.
Quando Poro mi crede,
Come tradir potrei ſi bella fede? Se

Cleof. I Macedoniske Krigsfolk, vend igien om til eders Konge, siig ham hvor høyt man ogsaa blandt os anseer med Forundring hans Dyd: Siig ham, at Cleofides skal komme for hans Fødder, blandt hans bevæbnede Folk.

Por. Hvorledes! Bliv tilbage.
(til Macedonierne med Heftighed.)
Du til Alexander?
(til Cleofides forvirret.)

Cleof. Og hvad da? Jeg seer ingen Aarsag til Forundring.

Por. Paa denne Maade
(som forhen.)
fordunkler du Velanstændighed og dit Navn. Hvad vil vel Indien sige?

Cleof. Det er min Sag. Gak bort.
(til Macedonierne som gaaer bort.)

Por. (Jeg er fortrædelig.)

Cleof. Ak jeg vilde ikke, at din overflødige Iver var den sædvanlige Frygt, som forgifter dig.

Por. Det bevare Himmelen. (Ak Eed! Ak Pine!)
(med tvungen Roelighed.)

Cleof. Bliv ved at forlade dig til mig: Paa denne Maade forbinder du min Kierlighed til større Troeskab. Naar Porus troer mig, hvorledes kunde jeg forraade saa smuk en Troeskab?

Der-

Se mai turbo il tuo ripoſo,
Se m'accendo ad altro lume,
Pace mai non abbia il cor.
Foſti ſempre il mio bel nume,
Sei tu ſolo il mio diletto;
E ſarai l'ultimo affetto,
Come foſti il primo amor.

(parte.)

Scena VIII.

Poro, Eriſſena, indi Gandarte.

Por. Dei che tormento è queſto!
Và Cleofide al campo, ed io quì reſto?
No no: ſi ſiegua: a' ſuoi novelli amori
Serva di qualche inciampo
La mia preſenza.

(in atto di partire.)

Gand. Ove Signore?
Por. Al Campo.
Gand. Ferma, non è ancor tempo.
Por. Al greco Duce
Cleofide s'invia.
Gand. Mà che paventi?
Eriſ. Che figuri perciò?
Por. Mille figuro
Immagini crudeli

D'in-

Dersom jeg nogen Tid forstyrrer din Roelighed, dersom jeg antændes af nogen anden Kierlighed, skal mit Hierte aldrig nyde Roe og Hvile.

Du har altid været min smukke Afgud; Du er eeneste min Lyst; Og du skal være min sidste Kierlighed, ligesom du har været den første.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Porus, Erissena, derefter Candartes.

Por. Guder! Hvilken Pine! gaaer Cleofides til Valpladsen, og jeg bliver her? Ney: Ney: Jeg maae følge efter: Min Nærværelse maae tiene til nogen Anstods-Steen i hendes nye Kierlighed.

(i det hun vil gaae bort.)

Cand. Hvorhen, Konge?

Por. Til Feldten.

Cand. Tov, det er endnu ikke Tiid.

Por. Cleofides begiver sig hen til den Grædske Anfører.

Cand. Men hvorfor frygter du?

Eriss. Hvad bilder du dig derover ind?

Por. Jeg indbilder mig tusinde gruelige Billeder

paa

D'infedeltà: vezzi, lusinghe, sguardi;
Che posso dir?

Eris. Mà saran finti.

Por. Addio.
Fingendo s'incommincia. Ah non sapete
Quanto è breve il sentiero
Che dal finto in amor conduce al vero.
(parte frettoloso.)

Scena IX.

Erissena e Gandarte.

Gand. Principessa adorata, allor che intesi
Te prigioniera, il mio dolor fù estremo.

Eris. Dimmi, vedesti in su gli opposti lidi
Dell' Idaspe Alessandro?

Gand. Ancor nol vidi.

Eris. Ah, se 'l giungesti a veder - - -

Gand. Ma tanto, o cara
Parlar di lui! Pavento
Che Alessandro ti piaccia.

Eris. E' ver; mi piace.

Gand. Dunque così tiranna
Mi deridi: m'inganni!

Eris. E chi t'inganna?
San gli Dei ch'io non fingo.

Gand.

paa Utroskab: Yndigheder, smigrende Ord, Oyekast; Hvad kand jeg sige?

Eriss. Men disse bliver forstilte.

Por. Farvel. Man begynder med at forstille sig. Ak veed I ikke hvor kort den Vey er i Kierlighed, som forer fra det Forstilte til det Virkelige.

(gaaer hastig bort.)

Niende Scene.

Erissena og Candartes.

Cand. Elskværdige Prinsesse, da jeg horte, at du var fangen, var jeg i den yderste Bekymring.

Eriss. Sig mig, har du seet Alexander paa hiin Side af Floden Hydaspes?

Cand. Endnu har jeg ikke seet ham.

Eriss. Ak dersom du fik ham at see * * *

Cand. Men at tale saa meget om ham, o Kiere! Jeg frygter at Alexander behager dig.

Eriss. Det er sandt; Han behager mig.

Cand. Saa beleer du mig saaledes, Ubarmhiertige: Du bedrager mig!

Eriss. Og hvem bedrager dig? Guderne veed at jeg ikke forstiller mig.

Gand. Allor fingevi
Dunque, o crudel che del tuo core amante
Mi giuravi il poſſeſſo.
Eriſ. Allora io non fingea, non fingo adeſſo.
(Parte.)

Scena X.

Gandarte.

Era bella, cred'io, l'età dell'oro.
Ma ſe allor le Donzelle,
Per ſoverchia innocenza, a' loro amanti
Dicean d'eſſere infide,
Chiaro così, come Eriſſena il dice;
Per me l'età del ferro è più felice.

Voi che adorate il vanto
Di ſemplice beltà,
Non vi fidate tanto
Di chi mentir non ſa:
Che l'innocenza ancora
Sempre non è virtù.

Mentiſca pure e finga
Colei che m'arde il ſeno,
Che almeno mi luſinga,
Che non mi toglie almeno
La libertà d'odiarla,
Quando infedel mi fù.

(parte.)

Scena

Cand. Du forstilte dig dog, o ubarmhiertige! da du tilsoer mig Besiddelsen af dit forelskte Hierte.

Eriss. Jeg forstilte mig ikke den Tiid, jeg forstiller mig ikke nu.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Candartes.

Jeg troer at den gyldene Alder var smuk. Men dersom Fruentimmerne paa den Tiid, formedelst alt for megen Uskyldighed, sagde at være deres Liebhabere utroe, saa klart, som Erissena siger det; da er Jern-Alderen for mig mere lykkalig.

I som tilbeder den Roes af en eenfoldig Skionhed, forlader eder ikke saa meget paa den som ikke veed at forstille sig: Thi endog Uskyldighed er ikke altid en Dyd.

Lad den kuns lyve og forstille sig, som brænder i mit Bryst, lad den i det mindste smigre for mig; thi den betager mig i det ringeste ikke den Frihed at hade hende, naar hun blev mig utroe.

(gaaer bort.)

Scena XI.

Gran padiglione d'Aleſſandro vicino all' Idaſpe con viſta della reggia di Cleofide ſu l'altra ſponda del fiume.

Aleſſandro, e Timagene, Guardie dietro al Padiglione.

Aleſ. Pur troppo amico è vero: ama Aleſſandro:
E del ſuo cor trionfa
Cleofide già vinta.

Timag. Eccola: a lei
Offri, e dimanda amore.

Aleſ. Amor! T'inganni:
Aleſſandro ſi preſto
Non ſi laſcia agli affetti in abbandono:
Debole a queſto ſegno ancor non ſono.

Scena XII.

Nel tempo d'una breve ſinfonia, ſi vedono venire diverſe barche per il fiume, dalle quali ſcendono molti Indiani portando diverſi doni, e dalla principale sbarca Cleofide che viene incontrata da Aleſſandro.

Cleofide, e detti.

Cleof. Ciò, ch'io t'offro, Aleſſandro,
E' quanto di più raro,

O nell'

Ellevte Scene.

Et stort Telt for Alexander, nær ved Floden Hydaspes, med Udsigt af Cleofidis Slot paa den anden Side af Floden.

Alexander og Timagenes, med Vagt bag ved Teltet.

Alex. Det er, desto værre, alt for sandt: min Ven! Alexander er forliebt: Og den allerede overvundene Cleofides triumpferer over hans Hierte.

Timag. See der er hun: Tilbyd hende nu Kierlighed, og forlang hendes igien.

Alex. Kierlighed! Du bedrager dig: Alexander overgiver sig ikke saa hastig til sine Tilboyeligheder: Jeg er endnu ikke saa svag.

Tolvte Scene.

Imedens der spilles en kort Symphonie, seer man adskillige Skibe komme paa Floden, af hvilke stiger mange Indianer, bærende adskillige Forærninger, og af den fornemmeste stiger Cleofides, som Alexander gaaer i Mode.

Cleofides og de forrige.

Cleof. Det, som jeg her bringer dig, Alexander, er alt hvad Solen som sidder os saa nær, og

O nell' Indiche rupi,
O nella vasta oriental marina
Per me nutre, e colorà
Il sol vicino, e la feconda aurora.
Se non mi sdegni amica, eccoti un dono
All'amista dovuto:
Se suddita mi brami, ecco un tributo.

Alef. Da' sudditi io non chiedo
Altro omaggio che fede; e dagli amici
Prezzo dell' amistade io non ricevo:
Onde inutili sono
Le tue ricchezze, o sian tributo o dono.
Timagene, alle navi
Tornino quei tesori.

(Timagene si ritira, dando ordine agl' Indiani che tornino su le navi co' doni.)

Cleof. Ah mel predisse il cor. Questo disprezzo
Giustifica il mio pianto.

(piange.)

L'esserti - - - odiosa - - - tanto - - -

Alef. Mà non è ver. Sappi - - - t'inganni - - oh Dio!
(M'uscì quasi da' labbri Idolo mio.)

Cleof. Signor, rimanti in pace: a me non lice
Miglior sorte sperar de' doni miei:
Più di quegli importuna io ti sarei.

(in atto di partire.)

Alef.

den frugtbare Morgenrode foder for mig og farver, af det rareste enten i de Indianske Klipper, eller i det store Østerlandske Hav. Dersom du ikke forsmaaer mig som Veninde, da er her for dig en Gave, som jeg skylder dit Venskab: Dersom du forlanger mig som Undersaat, da er her for dig en Skat.

Alex. Af Undersaatter forlanger jeg ikke anden Hyldings-Eed end Troeskab; og af Venner antager jeg ikke nogen Værdie af Venskab: Hvorudover dine Rigdomme ere unyttige, enten de ere en Skat eller Foræring. Timagenes, lad disse Liggendefær vende om igien til Skibene.

(Timagenes træder til Side, givende Befaling til Indianerne, at de maae vende paa Skibene igien med Gaverne.)

Cleof. Af mit Hierte har sagt mig det forud. Denne Foragt retfærdiggior min Graad.

(hun græder.)

at være dig = = = forhadt = = = saa meget = = =

Alex. Men det er ikke sandt. Vild = = du bedrager dig = = = ak Himmel! Det var nær faldet mig af Munden; min Afgud.)

Cleof. Herre forbliv i Fred: Mig er det ikke tilladt at haabe bedre Lykke end mine Gaver: Jeg vilde falde dig meere besværlig end disse.

(i det hun vil gaae bort.)

Aleſ. T'arreſta. Ah mal Regina
(Arreſtandola.)
Interpreti il mio cor. Siedi, e ragiona.
Cleof. Ubbidirò.
Aleſ. (Che amabile ſembianza!)
Cleof. (Mie luſinghe alla prova.)
(ſiedono.)
Aleſ. (Alma coſtanza.)
Cleof. In faccia ad Aleſſandro
Mi perdo, mi confondo, e non sò come - -

Scena XIII.

Timagene e detti.

Timag. Monarca: Il Duce Asbite
Chiede a nome di Poro
Di preſentarſi a te.
Cleof. (Numi!)
Aleſ. Tra poco
Verrà: per or con la Regina - - -
Timag. Appunto
Innanzi a lei di ragionar deſia.
Aleſ. Venga.
(Timagene parte.)
Cleof. (Poro l'invia!
(turbata.)
Chi è mai coſtui?)
Aleſ. T'è noto il ſuo penſiero?
Cleof. Signor l'ignoro, e non sò dirti il vero,

Scena

Alex. Bliv her. Ak min Dronning! du udtolker ilde mit Hierte. Sid og tael

Cleof. Jeg vil adlyde din Befaling.

Alex. (Hvilket elskværdigt Aasyn!)

Cleof. (Mine smigrende Ord paa Prove.)

(de sætter dem ned.)

Alex. (Bestandighed, min Siel.)

Cleof. For Alexanders Aasyn, taber jeg mig selv, forvirrer jeg mig, og jeg veed ikke hvorledes ⁂

Trettende Scene.

Timagenes og de forrige.

Timag. Monark: Anføreren Asbithes forlanger i Pori Navn at fremstille sig for dig.

Cleof. (Himmel!)

Alex. Inden kort Tiid skal han komme frem: For nærværende Tiid med Dronningen ⁂

Timag. Just i hendes Nærværelse ønsker han at tale.

Alex. Lad ham komme.

(Timagenes gaaer bort.)

Cleof. (Porus sender ham!

(forvirret.)

Hvem er vel denne?)

Alex. Er dig hans Forlangende bekiendt?

Cleof. Det er mig ubekiendt, Herre! og jeg veed ikke at sige dig noget tilforladeligt.

Scena XIV.

Poro e detti.

Por. (Eccola: oh gelosia!)
Cleof. (Poro!)
Por. Perdona
Cleofide, s'io vengo
Importuno così. La tua dimora
Più breve io figurai: Ma d'Alessandro
Piacevole è il soggiorno, e di te degno.
Cleof. (Già di nuovo è geloso! Ardo di sdegno.)
Ales. Parla, Asbite: che chiede
Poro da me?
Por. Le offerte tue ricusa,
Ne vinto ancor si chiama.
Ales. E ben, di nuovo
Tenti la sorte sua.
Cleof. Signor, sospendi
La tua credenza. Il passo,
Amico, o vincitor qual più ti piace
Volgi, Signore alla mia reggia.
Por. (Ah infida!)
Cleof. E là saprai
Meglio tutti di Poro, e i sensi miei.
Por. Non fidarti a costei:
E' avezza ad ingannar. Da lei tradito - - -
Cleof. Non udirlo, o Signor.
Por. (Perfida!) *Cleof.*

Fiortende Scene.

Porus og de forrige.

Por. (Der er hun: Ak Mistanke!)

Cleof. (Porus!)

Por. Forlad Cleofides, at jeg kommer og falder saaledes besværlig. Jeg havde foreſtillet mig dit Ophold langt kortere: Men at være med Alexander er behagelig, og dig værdig.

Cleof. (Han er alt paa nye mistænkelig! Jeg brænder af Vrede.)

Alex. Tael, Asbithes! Hvad forlanger Porus af mig?

Por. Han veigrer ſig ved at antage dit Tilbud, og bekiender ſig endnu ikke overvunden.

Alex. Nu vel, han maae paa nye prove hans Lykke.

Cleof. Herre, opſæt at fæſte Troe dertil. Vend, o Herre! din Fod, enten ſom Ven eller Overvinder, hvilket dig beſt behager, til mit Kongelige Slot.

Por. (Ak Utroe!)

Cleof. Og der ſkal du bedre blive underrettet om alle Pori Tanker, ſaa vel ſom om mine.

Por. Forlad dig ikke til hende: Hun er vandt ved at bedrage. Hun forraade * * *

Cleof. Hør hende ikke, o Herre!

Por. (Meeneedige!)

Cleof

Cleof. Accetti
Aleſſandro l'invitto?
Qual riſpoſta mi rendi?
Ch'hò da ſperar? Verrai?
Alef. Verrò: m'attendi. *(parte.)*

Scena XV.

Poro e Cleofide.

Por. Lode agli Dei. Son perſuaſo al fine *(con ironia.)*
Della tua fedeltà.
Cleof. Lode agli Dei, *(come ſopra.)*
Poro di me ſi fida,
Più geloſo non è.
Por. Dov'è chi dice,
Che un femminil penſiero
Dell' aura è più leggiero?
Cleof. Ov' è chi dice,
Che più del mare un ſoſpettoſo amante
E' torbido, e incoſtante?
Jo non lo credo.
Por. Ed io
No 'l poſſo dir.
Cleof. Mi diſinganna aſſai.
Por. Mi convince abbaſtanza.
Cleof. La placidezza tua.
Por. La tua coſtanza.
Cleof. Ricordo il giuramento.

Cleof. Antager Alexander min Indbydelse? Hvad Svar giver du mig? Kand jeg haabe? Vil du komme?

Alex. Jeg skal komme: Du kand vente mig.

(han gaaer bort.)

Femtende Scene.

Porus og Cleofides.

Por. Guderne være lovet. Jeg er omsider overbeviist om din Troeskab.

(med Spodskhed.)

Cleof. Guderne være lovet,

(som tilforn.)

Porus forlader sig til mig, han er ikke meere mistænkelig.

Por. Hvor er den, som kand sige, at en Fruentimmer Tanke er lettere end Vinden?

Cleof. Hvor er den, som kand sige, at en mistænkelig Liebhaber er meere oprørt og ubestandig end Haver? Jeg troer det ikke.

Por. Og jeg kand ikke sige det.

Cleof. Det betager mig nokſom min Tvivl.

Por. Det overtyder mig til fulde.

Cleof. Din Sagmodighed.

Por. Din Bestandighed.

Cleof. Jeg erindrer Eden.

Por.

Por. La promeſſa rammento.
Cleof. Si conoſce.
Por. Si vede.
Cleof. Che placido amator!
Por. Che bella fede!
Se mai turbo il tuo ripoſo,
Se m'accendo ad altro lume,
Pace mai non abbia il cor.
Cleof. Se mai più ſarò geloſo,
Mi puniſca il ſacro Nume
Che dell' India è domator.
Por. Infedel, queſto è l'amore?
Cleof. Menzogner, queſta è la fede?
a 2. (Chi non crede al mio dolore,
(Che lo poſſa un dì provar.
Por. Per chi perdo, o giuſti Dei,
Il ripoſa de' miei giorni!
Cleof. A chi mai gli affetti miei
Giuſti Dei ſerbai fin'ora!
a 2. (Ah ſi mora, e non ſi torni
(Per l'ingrata)
(Per l'ingrato) a ſoſpirar.

Fine dell' Atto Primo.

Atto

Por. Jeg ihukommer Løftet.
Cleof. Man kiender.
Por. Man seer.
Cleof. Hvad for en sagtmodig Liebhaber!
Por. Hvad for en deylig Troeskab!
Dersom jeg nogen Tiid meere forstyrrer din Roelighed, dersom jeg antændes ved noget andet Blus, skal mit Hierte ikke meere nyde Fred og Roe.
Cleof. Dersom jeg meere bliver mistænkelig, da straffe mig den hellige Guddom, som er Indiens Beskytter.
Por. Utroe, er dette Kierlighed?
Cleof. Bedrager, er dette Troeskab?
a 2. (Hvo som ikke troer min Smerte,
(Gid han engang maae finde den!
Por. For hvem, o retfærdige Guder! mister jeg Roeligheden i mine Dage?
Cleof. For hvem, retfærdige Guder! har jeg hidindtil bevaret min Kierlighed?
a 2. (Ak man dee og man efterlade
(For den Utaknemmelige)
(For den Uskionsomme) at sukke.

Ende paa den første Act.

Anden

Atto Secondo.

Scena Prima.

Gabinetti Reali.

Poro e Gandarte, poi Erissena.

Por. E passerà l'Idaspe
L'abborrito Rival senza contesa?

Gand. Nò, mio Rè. Per tuo cenno
Già radunai gran parte
De' tuoi sparsi guerrieri, e presso al ponte

Eris. Poro, Gandarte, arriva
Alessandro a momenti. Un greco messo
Recò l'avviso. Io dalla regia torre
Vidi di là del fiume
Vidi all'aura ondeggiar mille bandiere.

Por. E Cleofide intanto
Che fa?

Eris. Corre a incontrarlo.

Por. Ingrata! Amico
Vanne, vola, e m'attendi
Al destinato loco.

Gand. Addio mia vita
Non mi porre in oblio
Se questo fosse mai l'ultimo addio.
Mio ben ricordati,
Se avvien ch'io mora,
Quanto quest'anima
Fedel t'amò. Io

Anden Act.

Første Scene.

Porus og Candartes, derefter Erissena.

Por. Og skal den forhadte Medbeyler, uden Modstand, sætte over Hydaspes?

Cand. Ney, min Konge. Efter din Befaling har jeg allerede samlet en stor Deel af dine adspredte Krigsfolk, og strax ved Bronden * * *

Eriss. Porus, Candartes, Alexander kommer inden faae Øyeblik. En Grækisk Gesandt bragte denne Tidende. Jeg saae, fra det Kongelige Taarn, tusinde Fahner svømme for Veyr og Vind, paa hiin Side Floden.

Por. Og hvad bestiller Cleofides imidlertid?

Eriss. Hun haster at gaae ham i Møde.

Por. Den Utaknemmelige! Løb min Ven, skynd dig, og vent mig paa det bestemte Sted!

Cand. Farvel min Skat. Skriv mig ikke i Glemmebogen, om dette maaskee skulle være den sidste Afsked?

Erindre dig, min Skat! dersom det hendes at jeg maae dø, hvor høyt denne Siel oprigtig har elsket dig.

Io se pur amano
Le fredde ceneri,
Nell'urna ancora
Ti adorerò.

Scena II.

Poro ed Erissena.

Eris. Germano anch'io vorrei trovarmi in campo
D' Alessandro all' arrivo.

Por. In van lo brami.

Eris. Perchè?

Por. Non più. Lasciami solo.

Eris. E quale
Ragione il vieta?

Por. A una Real donzella
Andar così fra l'armi
Come lice a un guerrier non è permesso.

Eris. Misera servitù del nostro sesso!
Non sarei sì sventurata,
Se nascendo infra le schiere
Delle amazzoni guerriere
Apprendevo a guerreggiar.
Avrei forse il crine incolto,
Fiero il ciglio, e rozzo il volto;
Ma saprei farmi temere,
Non sapendo innamorar.

(parte.)

Scena

Jeg vil endog tilbede dig i Graven,
Dersom den kolde Aske kuns finder Elskov.

Anden Scene.

Porus og Erissena.

Eriss. Ogsaa jeg, min Broder vilde befinde mig i Feldten ved Alexanders Ankomst.

Por. Din Attraae er forgieves.

Eriss. Hvorfor?

Por. Intet videre. Lad mig være allene.

Eriss. Og hvad Aarsag forbyder dette?

Por. Det er ikke tilladt for en kongelig Prinsesse at gaae saaledes blandt Bevæbnede, som det sommer en Krigsmand.

Eriss. En elendig Trældom for vores Kion!
Jeg skulle ikke være saa ulykkalig, dersom jeg var fød blandt de stridende Amazoninders Hære, og havde lært at føre Krig.
Jeg skulde da maaskee have et upyntet Haar, et vildt Ansigt, og groft Aasyn; Men jeg skulle vide at lade mig frygte, naar jeg ikke kunde indtage.

(gaaer bort.)

Scena III.

Poro.

Nò, nò. Quella incostante
Non si torni a mirar, Troppo di Poro
Nell' anima agitata,
Che regna ancor, conoscerìa l'ingrata.
Miei sdegni all' opra. Audaci
Non vi crede Alessandro, e non vi teme.
Provi con sua sventura,
Quanto lieve è ingannar chi s'assicura.
Senza procelle ancora
Si perde quel nocchiero,
Che lento in su la prora
Passa dormendo il dì.
Sognava il suo pensiero
Forse le amiche sponde;
Ma si trovò fra l'onde
Allor che i lumi aprì.

(parte.)

Scena IV.

Campagna sparsa di fabbriche antiche con tende ed alloggiamenti militari preparati da Cleofide per l'esercito Greco. Ponte su l'Idaspe. Campo numeroso d'Alessandro disposto in ordinanza di là dal fiume con elefanti, torri, carri coperti, e machine da guerra.

Nell'

Tredie Scene.

Porus.

Ney, ney. Denne Ubestandige vil jeg ikke vende om efter at skue. Den Utaknemmelige skulle alt for meget kiende at hun endnu hersker i Pori sorvirrede Siel. Op min Vrede til Hevn! Alexander holder dig ikke for at være saa dristig, og derfore fryster dig heller ikke. Han erfare da med sin Skade, hvor let det er at bedrage den, som stoler for meget paa sig selv.

Endog uden Stormvinde, er den Søemand forloren, som paa Forstavnen fordriver Dagen langsom med Søvn.

Han dromte maaskee i Tankerne om den kiere Havn; men befandt sig midt i Havet, da han aabnede Øynene.

(gaaer bort.)

Fierde Scene.

En Mark hisset og her besadt med gamle Bygninger, med Telter, og Soldater-Boliger, tillavede af Cleofides for den Grækiske Krigshær. En Broe over Hydaspes. Alexanders talrige Krigshær, paa hiin Side af Floden med Elephanter, Taarne, bedekkede Vogne, og Krigs-Redskaber.

Nell' apertura della scena s'ode sinfonia d'istromenti militari, nel tempo della quale passa il ponte una parte de' soldati greci, ed appresso a loro Alessandro con Timagene, poi sopraggiunge Cleofide ad incontrarlo.

Cleofide, Alessandro, e Timagene, indi Gandarte.

Cleof. Signor, l'India festiva
Esulta al tuo passaggio: e lieta tanto
Non fù, cred'io, quando tornar si vide
Dall' ultimo Oriente
Trionfator del Gange in fra l'adorna
Di pampini frondosi allegra plebe,
Su le tigri di Nisa il Dio di Tebe.

Ales. Siano accenti cortesi, o sian veraci
Sensi del cor, di tua gentil favella
Mi compiaccio, o Regina; e solo hò pena
Che fù all' India funesto il brando mio.

Cleof. Eh vadano in obliò
Le passate vicende. Ormai sicuro
Puoi riposar su le tue palme.

Ales. Ascolto

(Si sente di dentro rumore d'armi.)

Strepito d'armi.

Cleof.

Ved Skuepladsens Aabning, hores en Sympfonie af Krigs-Instrumenter, imidlertid samme varer gaaer en Deel af de Grækiske Soldater over Broen, og efter dennem Alexander med Timagenes, siden kommer Cleofides til at mode ham.

Cleofides, Alexander og Timagenes, derefter Candartes.

Cleof. Herre! Det glade Indien fryder sig ved din Giennemfart: Og jeg troer, at det ikke var saa glad, naar det lystige Folk saae den med gronne Krandse kronede Gud Bachus, fra de yderste Morgenlande, som Seyerherre over Ganges-Floden, at komme tilbage paa Tiger-Dyr fra Nisa.

Alex. Det maae være hoflige Ord, eller din sande Hiertens Meening, saa behager mig dog din artige Tale, o Dronning; Og det gior mig eeneste ondt, at mit Sverd har været Indien bedrovelig.

Cleof. Ey! man forglemme de forbigangne Hendelser. Nu kand du sikkert hvile under dine Seyers Palmer.

Alex. Jeg horer

(man horer inden for en Allarm af Vaaben.)

en Allarm af Vaaben.

Cleof. Oh ſtelle!

Aleſ. Timagene, che fù?

Timag. Poro ſi vede
Fra non pochi ſeguaci
Apparir minacciosо.

Cleof. (Ah troppo veri
Voi foſte, o miei timori!)

Aleſ. E ben Regina,
Io poſſo ormai ſicuro
Su le palme poſar?

Cleof. Se colpa mia
Signor . . .

Aleſ. Di queſta colpa
Si pentirà chi diſperato, e folle
Tante volte irritò gli sdegni miei.

(Aleſſandro ſnuda la ſpada, e ſeco Timagene, e vanno verſo il ponte.)

Cleof. (L'amato ben voi difendete, o Dei.)

(parte.)

Entrata Cleofide ſi vedono uſcir con impeto gl' Indiani da' Lati della Scena vicino al fiume: queſti aſſalgono i Macedoni: Poro aſſale Aleſſandro: Gandarte con pochi ſeguaci corre ſu 'l mezzo del Ponte ad impedire il paſſo all'eſercito Greco. E intanto che ſiègue la zuffa nel piano alcuni guaſtatori vanno diroccando il ſuddetto ponte. Diſviati i combattenti fra le ſcene, ſi vede vacillare, e poi cadere parte del ponte. Quei Macedoni

Cleof. Ak Himmel!

Alex. Timagenes, hvad er hendet?

Timag. Man seer Porus med ikke lidet Følge at lade sig truende tilsyne.

Cleof. (Ak min Frygt har desværre været alt for sand!)

Alex. Vælan, min Dronning! kand jeg nu ikke hvile under mine Seyers Palmer?

Cleof. Dersom min Skyld, Herre * * *

Alex. Skylden skal den fortryde, som fortvivlet og daarlig, saa ofte har ophidset min Vrede.

(Alexander blotter sin Kaarde, tillige med ham Timagenes, og gaaer begge imod Broen.)

Cleof. (O I Guder, beskytter min Elskelige.)

(gaaer bort.)

Saasnart Cleofides er gaaet ind. seer man Indianerne med Hidsighed at komme ud fra Siderne af Skuepladsen, nær ved Floden: Disse anfalder Macedonierne: Porus angriber Alexander: Candartes med faae Følge løber midt paa Broen at forhindre den Grækiske Krigshær Overgangen. Og imidlertid Fegtningen gaaer for sig paa Sletten, søger nogle Skandsgravere at nedrive bemeldte Broe. Efterat de Stridende ere adsprødte paa Skuepladsen, seer man en Deel af Broen at vakle og derefter at falde. De Macedonier, som fegtede paa den anden Side, viger tilbage forskræk-

ni che combattevano su l'altra sponda, si ritirano intimoriti dalla caduta, e Gandarte rimane con alcuni de' suoi compagni in cima alla ruine.

Gand. Seguitemi o compagni. Unico scampo
E' quello ch'io v'addito. Ah secondate
(Getta la spada ed il cimiero nel fiume.)
Pietosi Numi, il mio coraggio. Illeso
S'io resterò per lo camino ignoto,
Tutti i miei giorni io vi consacro in voto.
(si getta dal ponte nel fiume.)

Scena V.

Cleofide dalla destra preceduta da Poro senza spada.

Cleof. Mà per pietà ben mio
Non più sospetti. Io t'amo,
Non amo altro che te: penso a salvarti
Quando soffro Alessandro.
Por. O Dio, vorrei
Prestarti fè.
Cleof. Ma per prestarmi fede
Quai pegni vuoi da me? T'adoro ingrato:
Fuggitivo or ti seguo:
Lascio i paterni lidi:
Abbandono i miei regni: e non ti fidi!
Giusti Dei che vedete
L'interno d'ogni cor, tutti al grand'atto

Tutti

kede af Faldet, og Candartes bliver med nogle af sine Stalbrødre paa Spidsen af de overblevne Stykker af Broen.

Cand. Følg mig, mine Stalbrødre. Den eeneste Udflugt er den, som jeg viser eder. Ak kommer (han kaster sin Kaarde og Hielm i Floden.) barmhiertige Guder, mit Mod til Hielp. Dersom jeg kommer uskad igiennem denne ubekiendte Vey, opofrer jeg eder alle mine Dage, til Tak. (han styrter sig fra Broen i Floden.)

Femte Scene.

Cleofides fra den høyre Side følgende efter Porus uden Kaarde.

Cleof. Men for Himlens Skyld, min Skat! vær ikke meere mistænkelig. Jeg elsker dig, jeg elsker ingen anden uden dig: Jeg tænker at frelse dig, naar jeg fordrager Alexander.

Por. Ak Himmel, jeg vilde laane dig min Troe.

Cleof. Men for at laane mig din Troe, hvad Pant vil du have af mig? Jeg tilbeder dig, Utaknemmelige: Jeg følger dig nu flygtende: Jeg forlader mit Fæderneland: Jeg lader mine Riger fare; og du forlader dig ikke dertil! Retfærdige Guder, som seer det Inderste af alle Hierter, værer nu alle tilstæde ved denne store Gierning.

Jeg

Tutti siate or presenti. Io fida a Poro
Sposa or mi giuro: il giuramento ascolti,
Vindice, e testimonio il ciel ne sia:
Poro dammi la destra: ecco la mia.

Por. In tal momento
La mia sorte infelice io non rammento.

a 2. Sommi Dei, se giusti siete,
Proteggete
Il bel desio
D'un amor così pudico.
Proteggete - - -

Cleof. Ah, ben mio, giunge il nemico.

Por. Vieni. Quest' altra via
Involarci potrà - - - ma quindi ancora
Giunge stuol numeroso. Ah ch'io mi sento
Mille furie nel sen.

Cleof. Poro, è perduta
Per noi dunque ogni speme?

Por. Nò: ci resta una via. Si mora insieme.

(Poro snuda uno stile, e alza il braccio in atto di ferirla.)

Scena VI.

Alessandro, che uscendo alle spalle di Poro lo trattiene, e lo disarma. Soldati greci e detti.

Ales.

Jeg sværger mig nu at være en troe Gemalinde af Porus: Hor Eeden, Himlen være Hevn og Vidne derfor: Porus giv mig Haanden: Der er min.

Por. I saadant Øyeblik erindrer jeg ikke min ulykkelige Skiebne.

a 2. Høyeste Guder, dersom I ere retfærdige, da beskytter den reene Drift af saa kydsk en Kierlighed. Beskytter = = =

Cleof. Ak, min Skat! Fienden nærmer sig.

Por. Kom. Paa den anden Vey kunde vi undgaae = = = Men ogsaa derfra kommer en talrig Hob. Ak jeg finder tusinde Furier i mit Bryst.

Cleof. Porus, er da alt Haab forloren for os?

Por. Ney: En Vey er for os tilbage. Vi maae doe begge tillige.

(Porus blotter en Dolk, og løfter Armen, for at saare hende.)

Siette Scene.

Alexander, som kommer uforvarende bag paa Porus, holder ham tilbage og gior ham Vægrelse. Grækiske Soldater, og de forrige.

Alex.

Alef. Crudel t'arreſta.
Cleof. (Aita o ſtelle!)
Alef. E donde
Tanto ardimento e tanta
Temerità?

(a Poro.)

Por. Dal mio valor, dal mio
Carattere ſublime - - -
Cleof. Egli è di Poro
Fedele eſecutor. (Taci ben mio.)

(piano a Poro.)

Por. Sappi - - -

Scena VII.

Timagene e detti.

Timag. Le greche ſchiere,
Signor, vieni a ſedar. Chiede ciaſcuno
Di Cleofide il ſangue. Ogn'un la crede
Rea dell'inſidia.
Por. Ella è innocente. Ignota
Le fu la trama. Il primo autor ſon'io:
Tutto l'onor del gran diſegno è mio.
Cleof. (Aime!)
Alef. Barbaro, e credi
Pregio l'infedeltà?
Cleof. Signor, s'io mai - - -
Alef. Abbaſtanza paleſe
Per l'inſulto d'Asbite E' l'in-

Alex. Grumme holdt inde.

Cleof. (Hielp o Himmel!)

Alex. Og hvorfra kommer saa stor Dristighed og saa stor Forvovenhed?

(til Porus.)

Por. Fra min Tapperhed, fra min høye Værdighed * * *

Cleof. Han er en troe Fuldmægtig fra Porus. (Tie min Skat)

(sagte til Porus.)

Por. Vild * * *

Syvende Scene.

Timagenes og de forrige.

Timag. Kom Herre, at stille de Græckiske Krigs-Folk. Enhver forlanger Cleofidis Blod. Enhver troer hende at være skyldig i Forræderiet.

Por. Hun er uskyldig. Dette Opspind var hende ubekiendt. Jeg er den første Ophavsmand dertil: Al Æren for det store Forehavende hører mig til.

Cleof. (Ak jeg Elændige!)

Alex. Barbar, og holder du Utroskaben for en Berømmelse?

Cleof. Herre! dersom jeg nogen Tild * * *

Alex. Din Uskyldighed er noksom bekiendt ved Asbithis

E' l'innocenza tua:
Sarà nota alle schiere.
Intanto, o Timagene, entro la reggia
Sia da qualunque insulto
Cleofide difesa: e questo altero
Custodito rimanga, e prigioniero.

(*parte.*)

Scena VIII.

Cleofide, Poro, e Timagene con guardie.

Timag. Macedoni, alla reggia
Cleofide si scorga: e intanto Asbite
Meco rimanga.

Cleof. (In libertà potessi
Senza scoprirlo almen dargli un addio.)

Por. Potessi all' Idol mio
Libero favellar.)

Cleof. De' casi miei
Timagene ai pietà?

Timag. Più che non credi.

Cleof. Ah se Poro mai vedi
Digli dunque per me, che non si scordi
Alle sventure in faccia
La costanza d'un Rè, ma soffra e taccia.
Digli, ch'io son fedele,
Digli, ch'è il mio tesoro,
Che

bithis Anfald: Det skal blive Krigsfolket bekiendt. Imidlertid, o Timagenes, vogteman Cleofides paa det Kongelige Slot for al optænkelig Overlast: Og denne anden blive vogtet og fængslet.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Cleofides, Porus, og Timagenes med Vagt.

Timag. I Macedonier, geleyder Cleofides til Slottet: Og Asbithes forblive imidlertid hos mig.

Cleof. (Kunde jeg i Frihed i det ringeste sige hende et Farvel, uden at aabenbare hende.)

Por. (Kunde jeg dog frit tale med min Afgud.)

Cleof. Har du Medlidenhed, Timagenes, med mine Hendelser?

Timag. Meere end du troer.

Cleof. Ak dersom du nogen Tiid seer Porus, siig ham da for mig, at han, midt i sine Ulykker, ikke forglemmer en Konges Bestandighed, men at han lider og tier.

Siig ham, at jeg er troe; Siig ham at han er min Skat, at han maae elske

Che m'ami, ch'io l'adoro,
Che non disperi ancor.
Digli che la mia stella
Spero placar col pianto:
Che lo consoli intanto
L'imagine di quella
Che vive nel suo cor.

(parte con le guardie)

Scena IX.

Poro e Timagine.

Por. (Tenerezze ingegnose!)

Timag. Amico Asbite, io già inviai
Un mio foglio al tuo Rè. Da questo istrutto
Meco verrà fra poco
A svenar Alessandro.
Or libertà ti reco: Onde tu vanne
Ad affrettar - - -

Por. Ma come ad Alessandro - - -

Timag. Ad Alessandro
Creder farò che disperato a morte
Volontario corresti.

Por. Ma questo foglio a Poro
Non pervenne fin'or.

Timag. Nò! Come il sai?

Por.

mig, at jeg tilbeder ham, og at han endnu ikke maae fortvivle.

Sig ham, at jeg haaber at formilde min Skiebne med Graad: At han imidlertid maae troste sig med dens Billede, som lever i hans Hierte.

(gaaer bort med Vagten.)

Niende Scene.

Porus og Timagenes.

Por. (Sindrige Omheder!)

Timag. Min Ven Asbithes, jeg har allerede sendt et Brev til din Konge Naar han derved er bleven underrettet, vil han inden kort Tiid komme at dræbe Alexander. Nu giver jeg dig Frihed: Gak du derfor at haste . . .

Por. Men hvorledes vil du hos Alexander . . .

Timag. Jeg vil faae Alexander til at troe, at du Fortvivlet godvilligen løb i Doden.

Por. Men dette Brev er endnu ikke kommen Porus til Hænde.

Timag. Ney! Hvorledes veed du dette?

Por. Più non cercar. Poro non l'ebbe. Io posso
Asserirlo per lui.

Timag. M'avesse mai
Tradito il messaggier! Tremo. Ah t'affretta
Asbite a Poro: ah s'ei non vien ruina
Tutto il disegno mio.

Por. Poro verra: non dubitarne.

Timag. Addio.

(Parte.)

Por. Ricomincio a sperar. Da' lacci sciolto
L'impeto già de' miei furori ascolto.
Destrier, che all' armi usato
Fuggì dal chiuso albergo,
Scorre la selva, il prato,
Agita il crin su 'l tergo,
E fà co' suoi nitriti
Le valli risuonar.
Ed ogni suon, che ascolta,
Crede che sia la voce
Del Cavalier feroce,
Che l'anima a pugnar.

(parte.)

Scena X.

Appartamenti nella reggia di Cleofidé.

Cleofide e Gandarte.

Cleof.

Por. Sporg ikke meere. Porus har ikke faaet det. Jeg kand forsikre det paa hans Vegne.

Timag. Skulde vel Overbringeren have forraadet mig! Jeg skielver. Ak skynd dig Asbithes til Porus: Ak dersom han ikke kommer, fordærver han al min Hensigt.

Por. Porus skal komme: Tvivl ikke derpaa.

Timag. Farvel.

(gaaer bort.)

Por. Jeg begynder igien at haabe. Nu jeg er løst af mine Baand, hører jeg allerede mine Raseriers Heftighed.

Den Hest som er vandt til Vaaben, flyer den lukte Stald, løber igiennem Skov og Mark, saa Manken flyver i Veyret, og kommer, med sin Vrinsken, Dalene til at give Gienlyd.

Og tænker hver Lyd, som den hører, at være den modige Rytters Røst, som opmuntrer den til Striid.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Gemakker paa Cleofidis Slot.

Cleofides og Candartes.

Cleof. E' ver tentò svenarmi,
Ma per soverchio amor. Ma già che il cielo
Dall' onde ti salvò, fuggi Gandarte,
Fuggi da questa reggia. Ah se Alessandro
Aggrava anche il tuo piè de' lacci suoi,
Nessun rimane in libertà per noi.
Ei vien. Parti.

Gand. Non fia
Mai ver ch'io t'abbandoni.

Cleof. Ah dal suo ciglio
Celati per pietà.

Gand. Numi consiglio.

(si nasconde.)

Scena XI.

Alessandro, e detti.

Ales. Per salvarti, o Regina,
Tentai frenar, ma in vano,
D'un campo vincitor l'impeto insano.
Mà non temer: mi resta
Una via di salvarti. In te rispetti
Ogni schiera orgogliosa
Una parte di me: sarai mia sposa.

Cleof. Io sposa d'Alessandro!

(sorpresa.)

Ales. E qual altro riparo,
Quando un campo ribelle
Una vittima chiede?

Gand.

Cleof. Det er sandt han forsøgte at dræbe mig, men ved alt for overflodig Kierlighed. Men eftersom Himlen har frelst dig af Bølgerne, da flygt fra dette Slot. Ak dersom Alexander betynger ogsaa din Fod med sine Lænker, da bliver ingen i Frihed for os. Han kommer. Gak bort.

Cand. Det skal aldrig blive sandt at jeg skal forlade dig.

Cleof. Ak for Himlens Skyld, skiul dig for hans Aasyn.

Cand. Hielp Himmel.

(han skiuler sig.)

Ellevte Scene.

Alexander og de forrige.

Alex. For at frelse dig, o Dronning! forsøgte jeg, skiont forgieves, at tæmme en seyervindende Krigshærs rasende Anfald. Men frygt ikke: En Vey er for mig tilbage at frelse dig paa. I dig ære den heele stolte Krigshær endeel af mig: Du skal være min Gemalinde.

Cleof. (Jeg Alexanders Gemalinde!)

(forbauset.)

Alex. Og hvad andet Middel, naar et oprorisk Krigsfolk begierer et Slagtoffer?

Gand. Eccola.

(si palesa.)

Cleof. (Oh stelle!)

Alef. Chi sei?

Gand. Poro son io.

Alef. Come giungesti? - - -

Gand. Per via nascosa, ad offrirmi per lei.
Io meditai gl'inganni:
In me punir dovete
L'insidie, i tradimenti:
Son Cleofide, e Asbite ambo innocenti.

Alef. (Oh coraggio! Oh fortezza!)

Cleof. (Oh fede che innamora!)

Gand. (Il mio Rè si difenda, e poi si mora.)

Alef. Col tuo fedele Asbite
Ti lascio in libertà: L'istessa via
Che fra noi ti condusse
Allo sdegno de'greci anche t'involi.

Gand. E Cleofide intanto - - -

Alef. E' ver, la meritasti: a te la rendo.
Se è ver che t'accendi

(a Gandarte.)

Di nobili ardori,
Conserva, difendi,
La bella, che adori,
E siegui ad amarla,
Ch'è degna d'amor.

Di

Cand. See der er det.
(han aabenbarer sig for Alexander.)

Cleof. (Ak Himmel!)

Alex. Hvem er du?

Cand. Jeg er Porus.

Alex. Hvorledes er du kommen? * * *

Cand. Paa en hemmelig Vey, at tilbyde mig for hende. Jeg har ponset paa Bedrageriet: I mig bør man straffe Efterstræbelserne og Forræderierne: Cleofides og Asbithes ere begge uskyldige.

Alex. (O Mod! O Styrke!)

Cleof. (O Troeskab som indtager!)

Cand. (Min Konge maae jeg forsvare, og siden dø.)

Alex. Jeg lader dig i Frihed med din troe Asbithes: Den samme Vey som har ført dig til os, undrage dig ogsaa fra de Grækers Vrede.

Cand. Og Cleofides imidlertid * * *

Alex. Det er sandt du har fortient hende: Jeg giver dig hende igien.

Dersom det er sandt at du antændes
(til Candartes.)
af en ædel Iver, bevar og forsvar den Smukke, som du tilbeder og bliv ved at elske hende; thi hun er Kierlighed værd.

Di qualche mercede
Se indegno non sono,
La man, che lo diede,
Rispetta nel dono:
Non altro ti chiede
Il tuo vincitor.

(parte.)

Scena XII.

Cleofide, Gandarte, poi Erissena.

Cleof. Chi sperava, o Gandarte
Tanta felicità? - - -

Gand. Piange Erissena!

(vedendo venire Erissena che piange.)

Cleof. Eh non è tempo
Di pianto o Principessa. Andremo altrove
A respirar con Poro aure felici.

Eris. Ah che Poro morì.

Cleof. Come!

Gand. Che dici!

Cleof. M'hà tradita Alessandro!

Eris. Ei di se stesso
Fu l'uccisor.

Cleof. Quando? Perche? Finisci

(con affanno e fretta.)

Di trafiggermi il cor.

Eris.

Dersom jeg ikke er en Belønning uværdig, da hold den Haand, som gav dig den, i Ære, ved Høyagtelse for samme; Videre forlanger din Overvinder ikke af dig.

(gaaer bort.)

Tolvte Scene.

Cleofides, Candartes, derefter Erissena.

Cleof. Hvo havde vel indbildt sig, o Candartes! saa stor Lykfalighed?

Cand. Græder Erissena!

(i det han seer Erissena kommer som græder.)

Cleof. Ey det er ikke Tiid at græde, Prinsesse. Vi vil gaae andensteds hen at leve med Porus i et lykfaligere Land.

Eriss. Ak! Porus er jo død.

Cleof. Hvorledes!

Cand. Hvad siger du?

Cleof. Alexander har forraadt mig!

Eriss. Han har taget sig selv af Dage.

Cleof. Naar? Hvorfor? Holdt op

(med Bekymring og Hast.)

at giennembore mit Hierte.

Eriss.

Erif. Cinto da' Greci
Lungo il fiume alle tende
Andava prigonier; quando si mosse
Con impeto improviso, ed i sorpresi
Improvidi custodi urtò, divise,
Fra lor la via s'aperse,
Si lanciò nell' Idaspe e si sommerse.

Gand. Privo di te, servo de' Greci, in odio
(a Cleofide.)
Ebbe Poro la vita.

Cleof. I suoi furori
(piangendo.)
Mi predicean qualche funesto eccesso.

Gand. Ma donde il sai?
(ad Erissena.)

Erif. Da Timagene istesso.
(parte piangendo.)

Cleof. Che mi giovò su l'are
Tante vittime offrirvi, ingiusti Dei!
(con passione disperata.)

Gand. Ah che dici, o Regina!
Fuggi, torna in te stessa,
Pensa a salvarti.
(parte.)

Cleof. A che fuggir? Qual danno
(come sopra.)
Mi resta da temer? Lo sposo, il regno
Misera già perdei: si perda ancora
La vita, che m'avanza.
Dov'è piu di periglio, o di speranza?

Se

Eriss. Han gik fangen langs Floden, ved Telterne, omgivet med Græker; Da han paa een Gang med Magt uforvarende giorde en Bevægelse, stødte han den overilede uforsigtige Vagt fra sig, splittede den ad, aabnede sig Vey igiennem dem, styrtede sig i Floden Hydaspes, og druknede sig.

Cand. Skilt fra dig, en Slave af Grækerne,
(til Cleofides.)
Beholdt Porus Livet til Had.

Cleof. Hans Raserier
(grædende.)
spaaede mig en sorgelig Voldsomhed forud.

Cand. Men hvoraf veed du dette?
(til Erissena.)

Eriss. Af Timagenes selv.
(gaaer grædende bort.)

Cleof. Hvad har det hiulpen mig, uretfærdige Guder! at fremføre eder saa mange Slagt-Offere paa Alterne.
(med en fortvivlet Heftighed.)

Cand. Ak hvad siger du, o Dronning! flygt, gaae i dig selv, tænk paa at redde dig.
(gaaer bort.)

Cleof. Til hvad Ende skal jeg flye? Hvad Onde
(som forhen.)
bliver endnu tilbage for mig at befrygte? Min Gemal, mit Rige har jeg Elendige allerede forloret: Jeg vil endnu miste Livet, som jeg har til overs. Hvor er meere Fare eller Haab?

Der-

Se il Ciel mi divide
Dal caro mio ſpoſo,
Perche non m'uccide
Pietoſo il martir?
Diviſa un momento
Dal dolce teſoro,
Non vivo, non moro;
Ma provo il tormento
D'un viver penoſo,
D'un lungo morir.

(parte.)

Fine dell' Atto Secondo.

Dersom Himlen adskiller mig fra min kiere Gemal, hvi er mine Lidelser da ey saa medlidende at dræbe mig?

Naar jeg et Øyeblik er skildt fra min søde Skat, da er jeg hverken levende eller død; Men jeg finder Smerten af et moysommeligt Liv, og af en langsom Død.

(gaaer bort.)

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena Prima.

Portici de' Giardini Reali.

Cleofide ed Eriſſena.

Cleof. Ma laſciami, Eriſſena, *(con noia.)*
Reſpirar ſola in pace. E' ver promiſi
La mano ad Aleſſandro - - -
Eriſ. Che bella fedeltà! Ma con qual fronte
Al tempio andrai?
Cleof. V' andrò come conviene
A una ſpoſa Reale.
Eriſ. E Poro?
Cleof. E Poro
Fin colà negli Eliſi
Sarà pago di me.
Eriſ. Spergiura! Infida!
Cleof. All' ingiurie, Eriſſena,
Non traſcorrer ſi preſto. Il tempo il luogo
Cangia aſpetto alle coſe.
Il più ſicuro è ſempre
Il giudice più tardo;
E s'inganna chi crede al primo sguardo.
Se troppo crede al ciglio
Colui che và per l'onde,

In

Tredie Act.

Første Scene.

Bue-Gange i den Kongelige Have.

Cleofides og Eriſſena.

Cleof. Men lad mig, Eriſſena,
(med Fortrædelighed.)
drage min Aande alleene i Fred. Det er sandt, jeg lovede min Haand til Alexander * * *

Eriſſ. Hvilken deylig Troeskab! Men med hvad Mod vil du gaae til Templen?

Cleof. Jeg vil gaae derhen, som det sommer til en Kongelig Gemal.

Eriſſ. Og Porus?

Cleof. Og Porus skal endog indtil efter Døden blive tilfreds med mig.

Eriſſ. Meeneedige! Utroe!

Cleof. Grib ikke saa hastig til Skieldsord, Eriſſena. Tiden og Stedet forandrer Tingenes Anseelse. Den langsomste Dommer er altid den sikkerste. Og den bedrager sig selv, som troer ved første Øyekast.

Dersom den troer for meget paa Synet,
som farer til Søes, da seer

In vece del naviglio
Vede partir le ſponde,
Giura che fugge il lido;
E pur così non è.
Forſe tu ancor t'inganni:
M'inſulti, mi condanni:
Mi credi un core infido,
E non ſai ben perchè.

(parte.)

Scena II.

Eriſſena, poi Timagene, indi Aleſſandro.

Eriſ. E oſtentar con tal faſto
Si può l'infedeltà?

Timag. Poro non vedo
(cercando per la ſcena ſenza veder Eriſſena.)
Queſta è pur l'ora, e il loco - - -
(s'incontra con Aleſſandro.)

Aleſ. Ove t' affretti?

Timag. Signor - - - Vado - - - attendea - - l'iſtante - -
(confuſo.)

Aleſ. Intendo:
Solo mi vuoi. Bella Eriſſena, e dove
Dalla real Cleofide lontana
Solinga errando vai?
Forſe ancor non ſaprai

Ch' ella

han Strandbreden at gaae bort, i Steden for Skibet, og svær paa at Landet flyder bort, da det dog ikke er saa i sig selv. Du bedrager dig maaskee ogsaa: Du overfarer mig og fordømmer mig: Du anseer mig for en utroe Siel, og veed ikke vel hvorfor.

(gaaer bort.)

Anden Scene.

Erissena, Siden Timagenes, derefter Alexander.

Eriss. Og kand man vel prale af Utroskab med saadan Pragt?

Timag. Jeg seer ikke Porus

(ledende paa Skuepladsen, uden at see Erissena.)

Det er dog paa denne Time, og paa dette Sted ∴

(kommer i Møde med Alexander.)

Alex. Hvor haster du dig hen?

Timag. Herre ∴ Jeg gaaer ∴ Jeg ventede ∴ det Øyeblik ∴

(forvirret.)

Alex. Jeg forstaaer dig: Du vil have mig allene. Smukke Erissena, og hvor gaaer du saa langt og eensom vankende fra den Kongelige Cleofides?

Ch' ella sarà mia sposa
Prima che questo sol compisca il giro.

Erif. Io sò pur troppo. E il tuo bel core ammiro.
(con dispetto, e parte.)

Scena III.

Alessandro e Timagene.

Timag. (Mi trema il cor!)

Alef. Siam soli:
(tutto senza sdegno.)
Ecco l'ora ecco il loco. La tua mano
All' onor di svenarmi
Non può sola aspirar?

Timag. Come. Io - - - svenarti?
Ah qual' è quell' infame
Che hà questo in te nero sospetto impresso?

Alef. Vedilo.
(gli dà il foglio da lui scritto a Poro.)

Timag. (Oh Numi!)
(abbattuto.)

Alef. E Timagene istesso.

Timag. Ah Signore al tuo piè - - -
(in atto d'inginocchiarsi.)

Alef. Sorgi. Mi basta
Per ora il tuo rossor. Ti rassicura
Nel mio perdono; e conservando in mente
Del fallo tuo la rimembranza amara
Ad esser fido un altra volta impara.

Ser-

Veed du maaskee ikke endnu at hun skal være min Gemalinde, forend denne Soel fuldender sit Løb.

Eriff. Jeg veed det desværre. Og jeg anseer med Forundring dit ædle Hierte.

(med Foragt, og gaaer bort.)

Tredie Scene.

Alexander og Timagenes.

Timag. (Mit Hierte skielver!)

Alex. Vi ere alleene:

(alt uden Vrede.)

See her er Tiden, her er Stedet. Kand din Haand alleene ikke tragte efter at dræbe mig?

Timag. Hvorledes. Jeg ... dræbe dig? Ak hvem er den Ugudelige, som har indtrykt denne fæle Mistanke hos dig?

Alex. See ham her.

(han leverer ham et Brev, som han har skrevet til Porus.)

Timag. (Ak Himmel!

(nedslaget.)

Alex. Og den selv samme Timagenes.

Timag. Ak Herre for din Fod ...

(han vil falde paa Knæe.)

Alex. Stat op. For denne Gang er din Skam mig nok. Forsikre dig om min Forladelse; og lær en anden Gang at være troe, ved at bevare den bittre Erindring af din Forseelse i dine Tanker.

Serbati a grandi impreſe,
E in lor rimanga aſcoſa
La macchia vergognoſa
Di queſta infedeltà.
Che nel ſentier d'onore
Se ritornar ſaprai,
Ricompenſata aſſai
Vedrò la mia pietà.

(*parte.*)

Scena IV.

Timagene indi Poro.

Timag. Oh perdono! Oh delitto! - - -
Por. Amico, il cielo
Pur ſalvo a te mi guida.
Timag. Ah fuggi, Asbite,
Fuggi da me.
Por. Quì d'Aleſſandro il ſangue
Non dobbiamo verſar?
Timag. Prima ſi verſi
Quello di Timagene.
Por. E la promeſſa?
Timag. La promeſſa d'un fallo
Non obbliga a compirlo.
Finch'io rimanga in vita
Ricomprerò col ſangue

La

Bevar dig til store Gierninger, og i dem blive skiult den skammelige Plette af denne Utroskab.

Thi dersom du kand vende om igien paa Ærens Vey, da skal du see min Medlidenhed fuldkommen vederlagt.

(gaaer bort.)

Fierde Scene.

Timagenes, derefter Porus.

Timag. Ak Forladelse! Ak Forbrydelse! * * *

Por. Min Ven, Himlen forer mig dog frelst til dig.

Timag. Ak flye, Asbithes, flye fra mig.

Por. Bor vi ikke her udøse Alexanders Blod?

Timag. Man dræbe forst Timagenes.

Por. Og Løftet?

Timag. Løftet om en Forseelse forbinder ikke til at opfylde den.

Saa længe jeg forbliver i Live, vil jeg med Blodet igienkis-

La gloria mia smarrita
Il mio perduto onor.
Farò che al mondo sia
Chiara l'emenda mia,
Al pari dell' error.

(parte.)

Scena V.

Poro, poi Gandarte, indi Erissena.

Por. Ecco spezzato il solo
Debolissimo filo, a cui s'attenne
Fin' or la mia speranza, A che mi giova
Più questa vita ogni momento esposta
Di fortuna a soffrir gli scherni, e l'ire?
Ah finisca una volta il mio martire.
(in atto di snudar la spada.)

Gand. Ferma: sei tu mio Rè?
(trattenendolo.)

Eris. Sei tu germano?

Por. Pur troppo io son.

Eris. Tu vivi? e intanto altrove
Un placido Imeneo
Stringe Alessandro all' infedel tua sposa.

Por. Come!

Gand. E fia vero!

Eris.

be min tabte Ære og mit forlorne Værdighed.
Jeg vil mage det saa, at min Bedring maae være klar for Verden, ligesom min Vildfarelse.

(gaaer bort.)

Femte Scene.

Porus, siden Candartes, derefter Erissena.

Por. See her den eeneste svage Traad sønderslidt, hvorved mit Haab hidindtil har hængt. Hvortil nytter mig meere dette Liv, som hvert Øyeblik er udsat for at thale Lykkens Foragt og Vrede? Ak min Lidelse maae dog engang have en Ende.

(i det han vil blotte Kaarden.)

Cand. Holdt inde: Er du min Konge?

(holdende ham tilbage.)

Eriss. Er du min Broder?

Por. Ja desværre er jeg det.

Eriss. Lever du? Og imidlertid fuldbyrder Alexander andensteds en stille Formæling med din utroe Gemalinde.

Por. Hvorledes!

Cand. Er det sandt!

Eriſ. A celebrar le nozze
Mancan pochi momenti.
Por. Perfida in van lo ſperi.
(furioſo in atto di partire.)
Gand. Ove t'affretti?
(trattenendolo.)
Por. Al tempio.
(come ſopra.)
Eriſ. Ah nò.
(trattenendolo.)
Gand. T'arreſta.
(come ſopra.)
Por. Ah Gandarte, Ah Germana,
Io mi ſento morir. Gelo, ed avvampo
D'amor, di geloſia. Lagrimo, e fremo
Di tenerezza, e d'ira; ed è ſi fiero
Di ſi barbare ſmanie il moto alterno
Ch'io mi ſento nel cor tutto l'inferno.
Se poſſono tanto
Due luci vezzoſe,
Son degne di pianto
Le furie geloſe
D'un alma infelice
D'un povero cor.
S'accenda un momento
Chi sgrida, chi dice
Che vano è il tormento,
Che ingiuſto è il timor.

Scena

Eriſſ. Faae Øyeblik fattes i Formælings-Feſten.

Por. Utroe, forgiæves haaber du det.

(raſende i det han vil gaae bort.)

Cand. Hvor haſter du dig hen?

(holdende ham tilbage.)

Por. Til Templen.

(ſom tilforn.)

Eriſſ. Ak ney.

(holdende ham tilbage.)

Cand. Bliv her.

(ſom forhen.)

Por. Ak Candartes, ak Søſter, jeg føler Døden Jeg iisner og brænder af Kierlighed, af Jalouſie. Jeg græder og ſnyfer af Ømhed og Vrede; Og den afvexlende Bevægelſe af ſaa barbariſke Raſerier er ſaa grum, at jeg finder i mit Bryſt heele Helvede.

Derſom to yndige Øyne formaaer ſaa meget, da ere de mistænkelige Raſerier af en ulykſalig Siel, af et ſtakkels Hierte værd at begræde.

Den antændes kun et Øyeblik ſom raaber og ſiger, at Pinen er forfængelig, og Frygten ubillig.

Siette

Scena VI.

Erissena, e Gandarte.

Gand. Addio mia vita. Io seguo i passi suoi.
(Oh amor sempre tiranno anche agli eroi!)
(parte.)

Eris. E di me che sarà? Da chi consiglio
Da chi soccorso implorerò? Son tanti
I miei disastri; e fra' disastri io sono
Di palpitar si stanca,
Che a cercar qualche scampo il cor mi manca.
Son confusa pastorella,
Che nel bosco a notte o scura
Senza face, e senza stella,
Infelice si smarrì.
Mal sicura al par di quella
L'alma anch'io gelar mi sento:
All'affanno allo spavento
M'abbandono anch'io così.
(Parte.)

Scena VII.

Parte interna del gran tempio di Bacco magnificamente illuminato, e rivestito di ricchissimi Tappetti, dietro de' quali al destro lato, vicinissimi al orchestra andranno a suo tempo a ricovrarsi.

Siette Scene.

Eriſſena og Candartes.

Cand. Farvel min Skat. Jeg følger hendes Fodſpor. (Ak altiid tyranniſke Kierlighed, endogſaa for Helte!)

(gaaer bort.)

Eriſſ. Og hvad ſkal der blive af mig? Af hvem ſkal jeg forlange Raad? af hvem Hielp? Mine Ulykker ere ſaa ſtore; Og blandt Ulykker er mit Hierte ſaa træt af at ſkielve, at det er afmægtig i at ſøge nogen Udflugt.

Jeg er ſom en forvirret Hyrdinde, der ved mørk Nat, uden Fakkel og uden Stierne, ulykkelig forvildes.

Jeg finder ogſaa min uviſſe Stel, Magen til hiin, at iisne: Og jeg overlader mig tillige til Bekymring og Frygt.

(gaaer bort.)

Syvende Scene.

Den inderſte Deel af en ſtor Bachi Tempel, prægtigen illumineret, og beklædt med riige Tapetter, bag hvilke ved den høyre Side næſt ved Orcheſtret Porus og Candartes til ſin Tiid gaaer hen

si Poro e Gandarte, in modo che rimangano celati a tutti i personaggi, ma scoperti a tutti gli spettatori. Vasto e ornato, ma basso rogo nel mezzo, che poi s'accende ad un cenno di Cleofide. Due grandissime porte in prospetto, che si spalancano all' arrivo d'Alessandro, e scoprono parte della reggia, e della città illuminata in lontananza.

Poro uscendo impetuoso, e Gandarte seguitandolo da lontano.

Gand. Signor! T'arresta: ascolta.

Por. A secondarmi
Giungi opportun. Presso alle chiuse porte,
Che s'aprano attendiam: La coppia rea
Innaspettati assalirem.

Gand. T'accieca
L'ira o mio Rè. La tua morte assicuri - -

Por. Non più, t'accheta: hò risoluto.

Gand. Oh Dio!
(inginocchiandosi.)
Pietà di noi. Fuggi mio Rè: conserva
A tuoi popoli il padre.

Por. Indarno - - -

Gand. Aimè! del tempio
Si scuotono le porte. Odi il tumulto
Della turba festiva.
Fuggi.

Por.

hen at skiule sig, saaledes at de bliver skiulte for alle paa Skuepladsen, men blotte for alle Tilskuerne. En stor og udziiret men nedrigt Baal i Midten, som siden antændes efter Cleosidis Befaling. Tvende store Dore i Udsigt, som aabnes paa viide Væg ved Alexanders Ankomst, og fremviiser endeel af Slottet og af den illuminerede Stad langt fra.

Porus, som kommer med Hidsighed ud, og Candartes som følger ham efter langt fra.

Cand. Herre! Bliv tilbage: Hor.

Por. Du kommer ret beleyligt at staae mig bi. Vi vil vente tæt ved de tilukte Dore, som aabnes: Det skyldige Par vil vi anfalde uforventende.

Cand. Vreden forblinder dig, o min Konge! Forsikre din Død ⁘

Por. Intet meere, giv dig tilfreds: Jeg har besluttet.

Cand. Ak Himmel!

(falder paa Knæ.)

Hav Medlidenhed med os. Flygt min Konge: Bevar Faderen for dit Folk.

Por. Forgieves.

Cand. Ak væe mig! Dorene ryster paa Templen. Hor Allarmen af den glade Skare. Flygt.

Por.

Por. Non l'otterrai.

(*risoluto.*)

Gand. Celati almeno.

Por. A render certo il colpo
Util saria. Ma dove?

Gand. Offron quei marmi
A te comodo asilo,
Fra la porpora e l'or che gli circonda.
Vieni e sicuro sei.

Por. Reggete questa man, vindici Dei.

(*snuda la spada, e và a nascondersi con Gandarte.*)

Scena Ultima.

Preceduto dal Coro de' Baccanti, che entrano cantando, e danzando nel tempio; e seguiti da guardie, popolo, e sacerdoti con faci accese alla mano, s'avanzano.

Cleofide alla destra del rogo, *Alessandro*, *Erissena*, e *Timagene* alla sinistra.

Coro.

Dagli astri discendi
O Nume giocondo,
Ristoro del mondo,
Compagno d'amor.
D'un popolo intendi
Le supplice note,
Acceso le gote
Di sacro rossor.

Cleof.

Por. Du skal ikke naae dit Ønske.

(behiertet.)

Cand. Skiul dig i det mindste.

Por. Det skulde være nyttigt for at træffe vis. Men hvor?

Cand. Disse Piller foreviiser dig et beleyligt Tilflugts Sted, blandt det Purpur og Guld som de ere behængte med. Kom, saa er du i Sikkerhed.

Por. Styr denne Haand, I hevnende Guder.

(han blotter Kaarden, og gaaer hen at skiule sig med Candartes.)

Sidste Scene.

Cleofides nærmer sig fra den høyre Side af Baalet, Alexander, Erissena og Timagenes fra den venstre med foregaaende Chor af Bachanter, som kommer frem syngende og dandsende i Templen; og bliver fulgt af Vagten, Folket og Præsterne med tændte Blus i Haanden.

Chorus.

Stig ned fra Stiernerne, o glade Gud!
du Verdens Vederqvægelse,
og Kierligheds Følgeskab.
Vonhør et Folks ydmyge Bønner, ved
Ofring af de antændte Draaber, af den helligede røde Saft.

Cleof. Nell' odorata pira
Si destino le fiamme.
(i sacerdoti accendono il rogo.)

Por. (Perfida!)

Alef. E' dolce sorte unire insieme
E la gloria, e l'amor.

Por. (Più fren non soffre
Già 'l mio furor.)

Alef. Vieni o Regina: un nodo
Leghi le destre e i cori.
(Accostandosele in atto di darle la mano.)

Cleof. Ferma. E' tempo di morte e non d'amori.

Alef. Numi!

Por. (Che ascolto!)
(resta immobile Poro nell' attitudine di scagliarsi.)

Cleof. Io fui
Consorte a Poro. Ei più non vive: e deggio
Su quel rogo morir. Se t'ingannai,
Perdonami, Alessandro: il sacro rito
Non sperai di compir senza ingannarti:
Temei la tua pietà. Questo e il momento,
In cui si adempia il sacrificio a pieno.
(in atto di andare verso il rogo.)

Alef. Ah no 'l deggio soffrir.
(scoprendosi.)

Cleof. Ferma, o mi sveno.
(volendo arrestarla.)

Por. (Oh amore!)

Gand.

Cleof. Man antænde det vellugtende Baal.
(Præsterne antænder Baalet.)

Por. (Troløse!)

Alex. Det er en sød Fornøyelse at forene baade Æren og Kierlighed tillige.

Por. (Min Raserie taaler allerede ikke meere Tomme.)

Alex. Kom, o Dronning! En Knude foreene Hænderne og Hierterne.
(nærmende sig til hende i det han vil give hende Haand.)

Cleof. Holdt inde. Det er Tiid at døe, og ikke til Kierlighed.

Alex. Himmel!

Por. (Hvad hører jeg!)
(Porus bliver staaende ubevægelig, ligesom han ville briste ud med noget.)

Cleof. Jeg har været Pori Gemalinde. Han lever ikke meere: Og jeg bør at døe paa dette Baal. Dersom jeg har bedraget dig, forlad mig Alexander: Den hellige Ceremonie haabede jeg ikke at fuldføre uden at bedrage dig: Jeg frygtede din Medlidenhed. Dette er Øyeblikket i hvilket man maae opfylde Ofringen tilfulde.
(i det hun vil gaae imod Baalet.)

Alex. Ak jeg bør ikke taale dette.
(givende sig tilkiende.)

Cleof. Bliv tilbage, eller jeg dræber mig.
(i det han vil holde hende tilbage.)

Por. (Ak Kierlighed!)

Gand. (Oh fedeltà!)

Alef. Legge inumana! - - -

Cleof. Ombra dell' idol mio,
Accogli i miei ſoſpiri,
Se giri
Intorno a me.
Ecco della mia fè le prove eſtreme - - -
(volendo gettarſi alle fiamme.)

Por. Aſpettami cor mio: morremo inſieme.
(ſcoprendoſi.)

Gand. (Aimè! Poro ſi perde.)

Cleof. Dei! Traveggo! Sei tu!

Por. Nò: non travedi:
Il tuo Poro ſon'io.

Gand. Chi uſurpa il nome mio?
(ſcoprendoſi.)
Non crederlo, Aleſſandro: Io ſon - - -

Por. Tu ſei
Il mio caro Gandarte: e non è tempo
Di finger più.

Alef. Come! Tu ſei! - - -

Por. Son' io
Il tuo nemico.

Alef. Ah dunque, oh Dio! germoglia
Tanta virtù nell' India! Abbia di nuovo,
E libertade, e pace:
Poro la ſpoſa, e la real ſua ſede.

Cleof.

Cand. (Ak Troskab!)

Alex. Umenneskelige Lov! ⁂

Cleof. Du Skygge af min Elskelige, optag mine Sukke, dersom du svæver omkring mig.

See de sidste Prover paa min Troskab ⁂
(i det hun vil kaste sig i Luen.)

Por. Bie mig, mit Hierte: Vi vil doe tillige.
(givende sig tilkiende.)

Cand. (Ak væe mig! Porus glemmer sig selv.)

Cleof. Himmel! Seer jeg feyl! Er det dig!

Por. Ney: Du seer ikke feyl: Jeg er din Porus.

Cand. Hvem betiener sig af mit Navn?
(givende sig tilkiende.)
Troe ham ikke, Alexander: Jeg er ⁂

Por. Du er min kiære Candartes: Og det er ikke Tiid at forstille sig længere.

Alex. Hvorledes! Du er! ⁂

Por. Jeg er din Fiende.

Alex. Ak saa voxe da saa stor Dyd i Indien! Porus, hans Gemalinde og deres Kongelige Sæde nyde paa nye baade Frihed og Fred.

Cleof.

Cleof.)
Gand.) Oh Aleſſandro!

Erif.)
Timag.) Oh Signor!

Aleſ. Tacete. Omaggi
Altri io non vuò da voi che l'odio eſtinto.

Cleof. Or trionfi Aleſſandro.

Por. Or Poro è vinto.

Tutti:
(fuor che Aleſſandro.)

Serva ad Eroe ſi grande,
Cura di Giove, e prole,
Quanto rimira il Sole,
Quanto circonda il mar.
Ne lingua adulatrice
Del nome ſuo felice
Trovi più dolce ſuono,
Di chi riſiede in trono
Il faſto a lunſingar.

Il Fine.

Cleof. Cand. } Ak Alexander!

Eriss. Timag. } Ak Herre!

Alex. Tier stille. Jeg vil ingen anden Hyldings-Ed have af eder, end et udslukket Had.

Cleof. Nu triumpfere Alexander.

Por. Nu er Porus overvunden.

Alle:

(undtagen Alexander.)

Alt hvad Solen bestraaler, alt hvad Havet omgiver, skal tiene en saa stor Helt, som er Jupiters Omhue og Son.

Ingen smigrende Tunge af hans lyksalige Navn skal finde en sødere Lyd, end alleene vores Monarches Lov som sidder paa Thronen.

Ende.